

còmic

fòrum

Butlletí del club de lectura de còmics

Biblioteca Tecla Sala - L'H

9a Temporada

**7.- Les extraordinàries aventures de
Francesc Pujols**

Sebastià Roig / Toni Benages

Abril 2016

***Assistiran els
autors***

Índex:

Club de Lectura: *Les extraordinàries aventures de Francesc Pujols* / Guió: Sebastià Roig; Dibuix: Toni Benages Males Herbes, 2015

Els autors: Sebastià Roig	1
Els autors: Toni Benages	2
Entorn de l'obra / Article-Montserrat Serra / Article-Jaume Vidal	2
El personatge: Francesc Pujols / Viquipèdia / Article-Francesc Canosa Farran	3
Francesc Pujols, superheroï excepcional / Ressenya / Jaume C. Pons Alorda	6
<i>Les extraordinàries aventures de Francesc Pujols</i> / Ressenya / El Biblionauta	8
Gimnàstica sumpèctica i el que vulgue / Article / Josep Llabrés / <i>Time Out Barcelona</i> #388	9
"El Sebastià ja està treballant en el nou àlbum" / Entrevista a Toni Benages / Jordi Puig.....	10

Altres

Recomanacions	12
---------------------	----

Notícies

La ACDCómic publica sus esenciales para el segundo semestre del 2015	13
<i>Cómic Tecla</i> #43	14
34 Saló Internacional del Còmic de Barcelona.....	14
Kap guanya el Premi Press Cartoon Europe al millor dibuix.....	15

Informació extreta de la Viquipèdia:

https://ca.wikipedia.org/wiki/Sebasti%C3%A0_Roig_i_Casamitjana

Sebastià Roig i Casamitjana (Figueres, Alt Empordà, 1965) és un periodista i escriptor català.

Nascut a Figueres, la relació d'aquest autor amb els llibres i les biblioteques va començar a la infantesa, de què recorda: «...La meva mare em va acompanyar a fer-me el carnet de soci, perquè a casa no hi havia llibres i a mi m'agradava molt llegir. La Biblioteca de Figueres era plena de llibres per endur-te (i gratis!). M'hi solien deixar anar tot sol, unes hores, els dissabtes al matí. El primer llibre que vaig treure? La bibliotecària em va recomanar la

sèrie Guillermo, de Richmal Crompton. Crec que em vaig endur *Guillermo y el animal del espacio*, però em va avorrir i no me'l vaig acabar. Les sèries que vaig devorar, en canvi, van ser *Los Cinco* i *Los Siete Secretos*, d'Enid Blyton».

Especialista en cultura popular, és un gran coneixedor del món del còmic, el cinema i la literatura de gènere. Com a periodista va col·laborar amb *La Vanguardia*, *Catalunya Ràdio*, *RAC1*, *El Periódico*, *Avui*, *RAC*, *Vèlit*, *Hora Nova*, *L'Empordà*, *El Punt* i *Tentacles*. En l'actualitat, escriu columnes i reportatges al *Diari de Girona* i la *Revista de Girona*.

L'estiu del 2005 Sebastià Roig i Joan Manuel Soldevilla foren els documentalistes de les exposicions *Merci, Jules*, dedicades a Jules Verne al Museu de la Pesca de Palamós, al Museu del Cinema de Girona i al Museu del Jugué de Catalunya de Figueres.

Ha publicat textos sobre el cine de terror i fantàstic i sobre el món de la historieta. També ha escrit novel·les de ciència-ficció humorística: *Mugrons de titani* (amb Salvador Macip), *El pla del doctor Bataverda* (Cruïlla, 2003) o *El cogombre sideral* (Destino, 2000). Col·labora amb les Edicions Triangle Postals, on ha participat en títols com *Catalunya* (2007) o *Dalí, el triangle de l'Empordà* (2003). Aquest darrer va merèixer el premi de la Generalitat de Catalunya al millor llibre de promoció turística 2003.

Entre els seus nombrosos articles a la *Revista de Girona*, el món de les biblioteques segueix essent motiu d'estudi, com als dos articles «Figueres, 1936: la guerra dels llibres» i «Figueres 1936 (II): els llibres vençuts» en què ressegueix la història de la directora de la Biblioteca Popular de Figueres, Adela Riera i Carré i les depuracions i pressions sofertes per la biblioteca de Figueres durant la Guerra Civil i la postguerra.

L'abril de 2015 ha estat reconegut com a escriptor "de capçalera" de la Biblioteca Fages de Climent de Figueres.

A més del guió de *Les extraordinàries aventures de Francesc Pujols*, el Sebastià Roig és autor de diverses novel·les i llibres infantils i juvenils, alguns d'ells en col·laboració. També ha col·laborat als llibres:

- *Papitu* (1908-1937) Sàtira, erotisme i provocació. Efadós, 2014.
- *Cu-cut!* Sàtira política en temps trasbalsats (1902-1912). Efadós, 2012.

i és autor de l'assaig:

- *Les generacions del còmic. De la Família Ulises als manga*. Flor del Vent, 2000.

Totes aquestes obres les podeu trobar a les biblioteques de L'Hospitalet.

Cal destacar també que va rebre el III Premi Aurora Díaz-Plaja (2003) per l'article "Quan el còmic es converteix en literatura" (http://www.escriptors.cat/?q=aclc_premisdiazplaja_roig):

Tothom coincideix a afirmar que la literatura del segle XX no seria la mateixa sense l'existència del cinema, una art ja centenària que va convulsionar el món i la societat. Però en paral·lel al cinema va sorgir una altra art, el còmic, no gens menyspreable. Com ha remarcat Joaquim Molas, "la gran originalitat del còmic resideix en el fet que literatura i dibuix no es juxtaposen per a explicar l'un a l'altra sinó que es fonen en una unitat indivisible. Les operacions de llegir i mirar són simultànies, i una perd el sentit sense l'altra".

El seu twitter: <https://twitter.com/ensebastiaroig>

Per conèixer una mica al Toni Benages, què millor que deixar-li a ell mateix presentar-se (informació extreta d'un dels blocs del Toni Benages: <http://benagespg.com/>)

Toni Benages i Gallard (Badalona, 1970).

Llicenciat amb grau d'investigació a la Facultat de Belles Arts de la Universitat Central de Barcelona (UB). Combino la meua feina d'il·lustrador, dibuixant i pintor amb el món del cinema i la docència.

Treballo per a diverses editorials d'arreu (Claret, Cruïlla, Vicens Vives, Barcanova, Edebé, McGraw-Hill, Elseiver...); el 2014 publico el primer llibre de la col·lecció "Descobreix amb en Badamon" juntament amb Marta Anaïs i amb guió de Lluís Gea. En el programa "Una mà de contes", TV3, he fet les il·lustracions del conte "Rinxols d'Or".

El 2005 surt al mercat l'àlbum de còmics "Con las manos en los bolsillos" (Edicions de Ponent) amb guió de Pablo Herranz. Mensualment publico la tira còmica de la revista *Scifiworld*, que edita la meua novel·la gràfica "Total Wars". He treballat realitzant còmics per a la revista satírica "El Clímaco", els acudits setmanals del "Linia Badalona" i el còmic setmanal *Siniamon* per el diari "Ara".

Des del 1994 realitzo diverses exposicions de dibuix i pintura, tant individuals com col·lectives arreu de Catalunya, l'Estat Espanyol, Andorra, Rumania, Suïssa...

En el món de la docència, he donat classes de dibuix i conferències sobre còmic a diversos instituts i centres. He organitzat el taller "La narrativa gràfica com a art seqüencial" a l'"Espai Betúlia" de Badalona; el 1995 destaquem la classe magistral de doctorat sobre el Cyberpunk a la facultat de Belles Arts de la UB i els tallers de "Còmic i solidaritat" de la Fundació Solidaritat UB.

Sóc programador del "Filmets Badalona Film Festival" i director del "Cryptshow Festival"; he realitzat cartells per varis festivals de cinema ("La Boca del lobo Short Film Festival", "SHOTS", "Cryptshow"...); he fet diversos cartells de cinema independent.

En altres camps sóc el responsable de la idea original i disseny artístic de l'espectacle "SPECULUM el mirall del temps", acte central de Badalona Capital de la Cultura Catalana 2010; guionista i col·laborador del programa de la "Xarxa de TV's locals" sobre el còmic "This is not another freaky tv show". Comisari de l'exposició d'originals de còmic "Rubén Pellejero, la cal·ligrafia de la llum", a la sala "Espai Betúlia" de Badalona.

Actualment, entre altres projectes, estic entintant la BD "The long andwinding road", de Rubén Pellejero i Christopher per l'editorial belga Kennes Editions.

Bloc del Toni Benages: <http://tonibenages.blogspot.com/es/>

Bloc del Toni Benages al Ara: https://ca.wikipedia.org/wiki/Sebasti%C3%A0_Roig_i_Casamitjana

El seu twitter: <https://twitter.com/tonibenages>

Entorn de l'obra

VilaWeb: <http://www.vilaweb.cat/noticies/les-extraordinaries-aventures-de-francesc-pujols/>

Montserrat Serra

L'editor Ramon Mas de l'editorial Males Herbes ens explica amb una passió que s'encomana la descoberta del projecte del còmic 'Les extraordinàries aventures de Francesc Pujols', escrit per Sebastià Roig i dibuixat per Toni Benages i Gallard. Es tracta d'un primer volum, basat en les idees i la vida de l'excèntric filòsof, que podria tenir continuïtat si aconsegueix una bona rebuda de públic. Us oferim un avançament que mostra a la perfecció l'altura del projecte.

Parla l'editor, Ramon Mas:

«Fa cosa de dos anys vam entrar en contacte amb en Sebastià Roig per demanar-li un pròleg per *La barca d'Isis* (Males Herbes, 2014), llibre que havíem descobert gràcies al seu estudi *Els malsons dels nostres avis* (Duxelm, 2006). En un d'aquells intercanvis regulars d'emails, en Sebastià ens va enviar un parell d'històries breus que acabava de guionitzar, amb dibuix d'en Toni Benages, per al fanzín *La cripta*. Va ser llegir-lo i haver-me de subjectar el cap perquè no

coses que ens apassionin tant com aquesta que vam fer Males Herbes.

El cas de Francesc Pujols és curiós de mena. El seu personatge sempre va superar l'obra que tenia al darrere (encara que aquesta fos d'ambicions colossals), fins al punt que, en vida d'ell, s'havien publicat llibres amb les anècdotes i facècies que protagonitzava. És normal, doncs, que hagi fet el salt mortal que porta de la realitat a la ficció per convertir-se en un heroi de còmic, i que s'hi hagi endut alguns dels seus amics del món de les arts i els artistes.

Aquest còmic espaterrant, que si els lectors ho volen, tindrà la seva continuació amb una aventura llarga, és la combinació infal·lible de la imaginació exponencial d'en Sebastià Roig, la seva exhaustivitat com a historiador cultural (tots els referents, localitzacions i personatges estan perfectament documentats) i el dibuix de Toni Benages, un treball finíssim de línia clara que no té absolutament res a envejar als grans mestres de l'escola franc-belga. Dos autors que s'han proposat fer allò que resulta tan natural per altres cultures, que és traslladar els nostres referents a la cultura popular, i fer, per exemple, que J.V. Foix se les vegi amb unes Irreals Omegues vingudes de més enllà dels núvols".

El Punt: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/913287-francesc-pujols-heroi-de-comic.html>

Jaume Vidal

"Es tracta d'una ficció en què, més que el pensador, hem volgut prendre l'autor psicalíptic"

La novel·la gràfica sobre Pujols la formen cinc relats curts en què intervenen personatges de l'època. La primera historieta passa a la Barcelona de l'inici de les avantguardes, on també tenen lloc rituals espiritistes. Picasso, Casagemas, el galerista Josep Dalmau, Ramon Pichot i Antoni Gaudí són alguns dels personatges que hi intervenen.

Aquesta primera obra va néixer l'any 2011 en un fanzín que es va publicar amb motiu de la celebració del festival de producció fantàstica *Crypsshow*, amb Toni Benages com a director. **"Tenia un relat escrit i em va semblar adequat ficar-hi Pujols. En altres països és habitual situar els seus grans personatges dins de ficcions"**, explica Roig.

En el segon episodi, Pujols es troba a Banyoles amb el doctor Dauder i fan una interessant descoberta: un alien amfibi que manté relacions amb els humans. **"Tot i que es tracta de temes fantàstics, dins de la disbauxa he intentat ser rigorós amb la documentació. Tot i que semblin ridícules, les embarcacions en forma de cigne van existir al llac de Banyoles"**, explica Sebastià Roig. Amb aquests dos relats, els autors ja es van plantejar fer un llibre, que van completar amb tres historietes curtes més, també protagonitzades per Francesc Pujols.

Llers és un altre dels escenaris: i és a l'Empordà, en companyia del poeta Carles Fages de Climent, on Pujols viurà una extraordinària història de bruixes i encanteris. **"Més que el Pujols filòsof i pensador, he intentat prendre l'autor de contes psicalíptics i de l'etapa de director de la revista Papitu"**, diu Roig. Pujols es torna a trobar amb un altre poeta. En el relat següent apareix Foix, que, **"darrere la seva façana impol·luta de pixatinters, amaga un home d'acció molt decidit"** i esdevé un pilot d'aeroplà. L'episodi transcorre a Martorell.

En la darrera història de les aventures de Pujols, es torna a Barcelona. Concretament, al Barri Xino, on el pensador esdevé un autèntic protagonista de sèrie negra.

El personatge: Francesc Pujols

Analitzem la figura de Francesc Pujols a partir de les dades que figuren a la Viquipèdia i d'un article aparegut a El País:

Viquipèdia: https://ca.wikipedia.org/wiki/Francesc_Pujols_i_Morgades

Francesc Pujols i Morgades (Barcelona, 11 d'agost de 1882 – Martorell, 13 de febrer de 1962) fou un escriptor i filòsof català. Francesc Pujols nasqué a la Plaça Reial de Barcelona el 1882, al si d'una família benestant: el seu pare era procurador de tribunals i sa mare, que provenia de Vilafranca, era de la família del bisbe Morgades. Començà a fer versos mentre era estudiant de batxillerat, influït per l'obra de Jacint Verdaguer i Joan Maragall.

Quan acabà aquests estudis, començà a interessar-se en la filosofia. Participà en els Jocs Florals de Barcelona de 1902, on guanyà la Flor Natural amb el poema *Idil·li*. El 1904 va publicar *El llibre que conté les poesies de Francesc Pujols*, amb pròleg de Joan Maragall, que veia en Pujols un representant de "la paraula viva".

El mateix any, realitzà la seva primera conferència a l'Ateneu Barcelonès parlant del pintor Marià Pidelaserra, iniciant així una trajectòria com a crític d'art agrupada posteriorment al llibre *Recull de crítica artística* (1921). Es distingeix com un dels primers defensors de l'aleshores controvertit arquitecte Antoni Gaudí, a qui consagra el llibre *La visió artística i religiosa d'en Gaudí* (1927), traduït al francès pel pintor Salvador Dalí i editat a Lausana el 1970. Dalí es va sentir especialment captivat per la filosofia de Pujols: el 1960, va pintar l'obra a l'oli *Cel Hiparxiològic*, i el 1974

va publicar el llibre *Pujols per Dalí*, on es referia a les seves nombroses converses amb Pujols. Finalment, Dalí va erigir un monument a Francesc Pujols, davant l'entrada del seu Teatre-Museu a Figueres.

L'any 1906, amb el pseudònim Augusto de Altozanos, publica la seva única novel·la, *El Nuevo Pascual o la Prostitución*, obra humorística, escrita en un castellà traduït directament del català. Viatja a Madrid, on aprofundeix els seus estudis pictòrics i filosòfics, i coneix el polític Francesc Cambó. El 1908, de retorn a Barcelona, freqüenta la Penya de l'Ateneu Barcelonès, entitat de la qual serà secretari a partir de 1924, quan Pompeu Fabra n'era president. Participa en la fundació de l'agrupació Les Arts i els Artistes, i del setmanari *Papitu*, que posteriorment dirigirà. En el vessant teatral, publica *El llibre de Job* (1922), escrit en vers pitarresc, i la tragèdia *Medeia* (1923).

L'any 1918, Francesc Pujols publica el *Concepte General de la Ciència Catalana*, on estableix l'existència d'un corrent filosòfic autòcton, iniciat per Ramon Llull i continuat per Ramon Sibiuda; en aquesta obra hi figura la seva cèlebre profecia segons la qual els catalans són éssers d'excepció pel fet de ser fills de la terra de la veritat.

"Perquè seran catalans, totes les seves despeses, on vagin, els seran pagades (...) i els oferiran l'hotel, el més preuat regal que se li pugui fer a un català quan viatja. Al cap i a la fi, i pensant-hi bé, més valdrà ser català que milionari".

En anys successius escriu altres treballs filosòfics com *L'evolució i els principis immutables* (1921) o *Hiparxiologi o Ritual de la Religió Catalana* (1937).

Francesc Pujols basteix un sistema filosòfic anomenat primerament Sumpèctica o Ciència del Concret, més tard Hiparxiologia o Ciència de l'Existència, i finalment Pantologia o Ciència del Tot.

Un dels seus biògrafs, Joan Cuscó i Clarasó, assenyala que "Pujols llegeix en català, castellà, italià, francès i, a banda d'una sòlida formació en la cultura catalana (tant dels clàssics com dels seus contemporanis), l'interessen els clàssics i té en compte els avenços en física, zoologia, biologia i psicologia. Així mateix, llegeix obres importants de la literatura, com *El paradís perdut* de Milton i gairebé totes les obres de Shakespeare, s'interessa per la història de les religions i s'acosta a Nietzsche. Entre els primers llibres de la seva biblioteca destaquen els de psicologia, de microbiologia, de moral, de sant Tomàs i la bellesa i de música clàssica.

Aquest deversall d'interessos i d'autors continua fins als anys seixanta del segle XX, en què s'aproxima a autors com Heisenberg i a la física quàntica. Rostand, Bernard, Unamuno, Fages de Climent, Josep Maria de Sagarra, Bruno, Dant, Llull, Marx, Llorens i Barba, Copèrnic, Proudhon, Estelrich, Dalí, Pompeu Fabra, Leopardi, D'Ors, Creixells, Nicolle, Hooker, Chevalier, Pitarra... Són autors que Pujols coneix, llegeix i estudia. Sempre centrant grans àmbits temàtics: història (de Catalunya, d'Europa, i econòmica), ciències de l'home (psicologia, biologia, medicina...), història de les religions i poesia i art. La religió, la ciència, l'ésser humà i Catalunya són els eixos vertebradors de les seves lectures".

L'any 1931, l'escriptor Josep Pla va dedicar un llibre al seu pensament titulat *El sistema de Francesc Pujols. Manual d'Hiparxiologia*.

El 1926 publica en dos volums la *Història de l'hegemonia catalana en la política espanyola*. Instal·lat a Martorell, escriu diverses obres de caràcter polític com *La solució Cambó* (1931) o *El problema peninsular* (1935).

A la fi de la Guerra Civil espanyola s'exilia a Prada de Conflent sota l'hospitalitat de Pau Casals (1939), per traslladar-se posteriorment a la Residence dels Intel·lectuals

Catalans de Montpel·lier, on coneix l'escriptor i científic Alexandre Deulofeu, i diserta davant de joves intel·lectuals com el crític d'art Alexandre Cirici, Jaume Picas, el polític Heribert Barrera i l'escriptor Artur Bladé, el qual va publicar la seva biografia: *Francesc Pujols per ell mateix* (1967).

Retorna a la Catalunya Sud el 1942, i passa un mes internat a la presó Model de Barcelona. A partir de 1949, i fins a la seva mort, escriu a publicacions com *Destino*. Els darrers anys de la seva vida, que s'acabà el 13 de febrer de 1962 a la Torre de les Hores de Martorell, va lluitar contra la tuberculosi que havia contret el 1956.

Francesc Pujols, il·lusió de Catalunya

Francesc Canosa Farran

Article de El País: http://ccaa.elpais.com/ccaa/2012/02/29/catalunya/1330553481_576198.html.

Escriptor, poeta, filòsof, periodista, recol·lector d'anècdotes, inventor de la religió catalana, estrella mediàtica, conversador d'Ateneu

Monument de Dalí a Francesc Pujols

escarxofat, humorista militant... Tot això és Francesc Pujols Morgades (Barcelona, 1882-Martorell, 1962). Però hi ha alguna cosa més, o moltes més. De primer, hi ha el carrer: les Rambles, els cafès... És el *curriculum vitae* d'un autodidacta, d'un tastaolletes existencial, però també de la seva primera i permanent obra: les anècdotes. Pujols serà el *gourmet de la xafarderia* barcelonina del nou segle XX, l'envàs de la realitat al buit, les píndoles d'aire que verbalitzen una ciutat, un país, els seus personatges. L'anècdota, una obra vírica, immortal, "en l'enorme misteri obscur de la raça humana, l'anècdota és l'única esclatxa de psicologia real", així es declara al seu primer i fidel amor.

Però el primer petó va ser el 1903 quan guanya la Flor Natural dels Jocs Florals. Joan Maragall, "pare espiritual i el millor dels amics", el defineix ell, queda bocabadat per aquell jove inclassificable i li fa el pròleg de *Llibre que conté les poesies d'en Francesc Pujols*. Aquí Maragall fa palpar la teoria de "la paraula

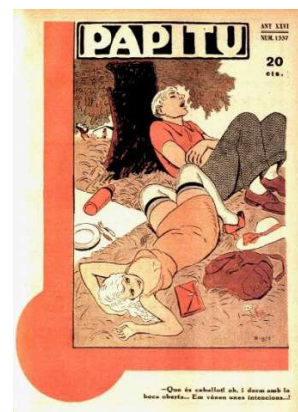
viva", perquè "aquells versos vos semblaran una realitat molt més forta que el menjar i el beure, una realitat que donarà sentit a totes les altres, i a la seva llum tot lo del món ho veureu més clar que abans". I sí, Pujols, obre els ulls de bat a bat. Acaba de descobrir "tot un món". La poesia? No! La poesia abandona Pujols i topa amb la façana de l'Ateneu. Dins hi ha "un problema plantejat, fenomenal: el catalanisme". Guaita: Eugeni d'Ors escriu el glossari; Josep Carner cultiva fruits saborosos; Enric Prat de la Riba dibuixa *La nacionalitat catalana*. És el 1906 i el país bull, i què fa Pujols? Fer bullir l'olla: Escriu *El nuevo Pascual o la prostitución* (amb el pseudònim d'Augusto de Altozanos). Una olla d'olles: *metaolles*. Novel·la surrealista per realista: escrita en un castellà traduït del català per retornar al castellà, segons ell, la frescor que havia perdut per obra i desgràcia dels escriptors acadèmics i amanerats del XIX. Escudella. És la resposta *sui generis* de Pujols al noucentisme i a la transformació d'Espanya.

Mentre la Catalunya nova i ordenada està descol·locada, Pujols fa capitombes: comença a fer de crític d'art a *Picardol*, *La Revista Nova*, *Vell i Nou*. Ho fa amb un estil "bíblic", profètic, apocalíptic, "frases curtes i martellejades passades pel trinxador", les autodefineix. A més, diuen que ha començat a estudiar filosofia i a rumiar en un nou sistema filosòfic. Però com el poden creure si del 1911 al 1914 dirigirà el setmanari humorístic *Papitu*, que amb ell iniciarà l'etapa més *verda*, convertint tota l'hortofructicultura catalana en industrialitzats productes eroticosicalíptics per a les masses afamades? Un èxit.

Entre naps i cols arriba la Mancomunitat (1914): un període d'esperança edificant un país amb sabata i espardenya. Pujols abandona la construcció domèstica i hi contribueix de mode nuclear. La bomba arriba el 1918: *Concepte General de la Ciència Catalana* (el reedita enguany Andana). Primera pedra del seu sistema filosòfic. Pujols demostra que hi ha un corrent filosòfic genuïnament català que arrenca amb Ramon Llull i du fins a l'actualitat: Catalunya terra filosòfica, geografia de la raó, de la veritat; per tant, imperialisme: "catalanització del món", reclama. Catalunya com a model. Tothom es grata el cap. El jove i brillant filòsof Joan Crexells la clava: "En Pujols ha aconseguit amb el *Concepte*... que un llibre sigui popular tot i que la majoria de la gent no l'hagi llegit".

Aquesta és l'obra pujolsiana: parla, en parlen. Així serà la seva vida i la seva producció. El dir i el fer donant-se la mà: la veritat, "la reproducció de la realitat". Escampa la bona nova per tota la premsa convertint-se en el primer professional de la il·lusió de Catalunya. I va cavant amb l'aixada de les arrels fins al fruit. Així sortiran obres com *Història de l'hegemonia catalana en la política espanyola* (1926); o *La visió artística i religiosa d'en Gaudí* (1927), on eleva el "poeta de la pedra" al cel i la terra amb epicentre a Catalunya.

Però el sismograma pujolsià nota, novament, terratrèmol pels propers anys. Es refugia i marxa a viure a Martorell. De primer crida Josep Pla i el té allà embadalit mentre no para d'enraonar. La tirallonga verbal esdevé, el 1931, *El sistema de Francesc Pujols. Manual d'Hiparxiologia*. Neix la Hiparxiologia, el tractat de l'existència, una voluntat de popularitzar la seva filosofia amb un pas més en el graó de la vida i del saber: la "religió catalana", "car si tenir sistema propi equival a tenir cotxe propi, tenir religió pròpia és com tenir casa pròpia". Litúrgia simplificada de la Catalunya pàtria de la veritat, el llibre torna

a tenir l'efecte dual i contradictori que provoca Pujols. Per un costat, la crítica i les vendes li fan el salt, però la popularitat del personatge es multiplica. De fet, el llibre portava una faixa que resava: "L'escriptor menys llegit de Catalunya, explicat per l'escriptor més llegit de Catalunya". Després de la missa, cap a casa: Pujols asseu els catalans al divan de la sala d'estar.

La solució Cambó (1931), en canvi, és un llibre autoentrevista on l'escriptor fa de doctor i pacient per mostrar l'història d'esquizofrènia catalana: "Hi ha el fet que el problema espanyol i de fons l'ibèric, és urgent, i en canvi el de Catalunya té espera". La raó de tot plegat? 1931: any del sisme. Tot ho publica abans de la sotragada. La República és l'època de muntanyes russes: d'activitat periodística; del Pujols que arriba a estrella mediàtica, tothom el vol conèixer, tothom el cita, tothom parla del seu sistema, ens anem enlairant fora d'òrbita... El meteorit cau el 1936 i la terra queda destruïda el 1939. Mentre tot s'esmicola, li diu a Pla: **"Ja deu saber que jo sóc l'autor d'una frase que tingué molt d'èxit: la que diu que, a conseqüència de les condicions que aquest país té per comprendre la realitat, arribarà un dia que els catalans ho tindrem tot pagat... Ara li afegiré que no solament no tindrem res pagat, sinó que tot el que fem ens costarà caríssim..."**. Exili a Montpeller.

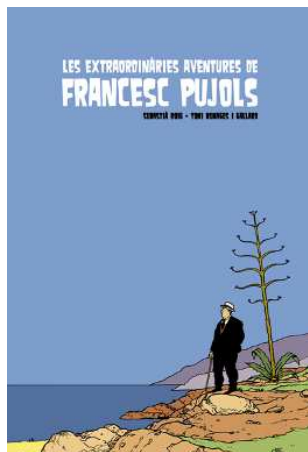

Trist, deprimit, entotsolat, però sempre torna la llum, la veritat. Pujols ensenya el seu sistema a joves exiliats: Heribert Barrera, Alexandre Cirici... També hi ha un jove escriptor, Artur Bladé, que convertirà aquelles xerrades, aquell aire, en matèria: *Geografia espiritual de Catalunya: segons les teories de Francesc Pujols* (publicat a Mèxic el 1944) i *Francesc Pujols per ell mateix* (1967), veritable biografia oral de la vida i obra del filòsof (reeditades ara, a cura de Xavier Garcia, a Cossetània). Pujols ressuscita.

El 1942 torna a Catalunya i torna a sentir la necessitat de claror enmig de la penombra franquista. Torna el record: el 'm'han dit que va existir un dia un home...'. L'historiador de Martorell Isidre Clopas recull de la seva boca moltes de les anècdotes d'un món, d'un país que ja no existeix: és *L'anecdòlogi de Francesc Pujols* (1953; reeditat el 2010 per Dux). Mor el 1962. Mor l'home que va fer de Catalunya i els catalans el seu tema, la seva vida. Mor el professional de la il·lusió, que va sincronitzar la seva obra quan Catalunya ha necessitat esperança, entusiasme. Mor una metàfora humana del país. Però bé, tampoc mor. Està escrit a l'entrada del Museu Dalí. El seu RIP: "El pensament català rebrota sempre i sobreviu als seus il·lusos enterradors".

Francesc Pujols, superheroï excepcional

Jaume C. Pons Alorda

**Les extraordinàries
aventures de Francesc
Pujols (2015)**

**Guió: Sebastià Roig
Dibuix: Toni Benages
Editorial Males herbes
B/N**

**Pàgines: 96
Signatura: C Roi**

Fragment de la ressenya que podeu trobar a Núvol, el digital de cultura (<http://www.nuvol.com/noticies/francesc-pujols-superheroï-excepcional/>):

Ja comencem a estar acostumats de veure, alegrement, com la gent de Males Herbes, talment Ramon Mas i Ricard Planas, estan esquarterant, des de dintre, les constriccions en teoria tan irrompibles de l'aparentment encarcerada literatura catalana. De veres només podíem dir en català historietes de la guerra civil, dramons lacrimògens i anècdotes de saló? Mentida. Han volgut que creguéssim això des de la doctrina imperiosa, però la realitat obre els seus tentacles sense misericòrdia. Des de sempre sabem que podem dir més, molt més, i això és el que han demostrat amb permanència de rotunditat aquest tàndem que impregna de color verd radioactiu tot el que toquen. Perquè han publicat clàssics vius (Munné-Jordà, Argemí, Nubla...) però també noves veus (D'Aleixo, Sanmartí, Besora, Sales, Sampere, Serrano...) que expandeixen el que es coneix com a "literatura de la imaginació".

Ara els de Males Herbes arriben, una altra vegada, per tornar a sorprendre, i ho fan amb un còmic: *Les extraordinàries aventures de Francesc Pujols*. Cinc episodis galàctics, hiparxiològics, místics, gens rutilants, de l'afigurada existència d'un dels nostres prohoms filosòfics i poètics indiscutibles com el Mestre Pujols de La Torre de les Hores. Els cinc capítols funcionen amb independència i compten, a més a més, amb convidats de luxe: Picasso, Pichot, Gargallo, Gaudí, Fages de Climent, Foix o la pitonissa Margarita Calafell. O sigui, un festival per als sentits i per als cervells i per als cors.

Els responsables d'aquest magma esperpèntic i sorprenent són l'escriptor Sebastià Roig (autor dels textos sintètics, flotants, arcans, ingràvids i etílics) i l'il·lustrador Toni Benages i Gallard (culpable dels dibuixos analítics, lacustres, sefiròtics, aeris i emmorfinats). Conformen un equip impossible però al·lucinogen, ja que el seu atreviment ens ha permès accedir a un resultat que et deixa amplemment esmaperdut. El que aconsegueixen, amb el seu producte original i distès, és regalar-nos un nou i català *The League of the Extraordinary Gentlemen*, originàriament iniciat pels esplendorosos Alan Moore a la paraula i Kevin O'Neill a l'apartat gràfic. Roig i Benages i Gallard constaten, de bell nou, que per ser universals cal abans ser orgullosament ultralocals. Per conquerir el cosmos primer has de dominar el petit terreny de terra que s'esmicola sota els teus peus. I ells ho aconsegueixen de forma esplèndida.

L'esperit que domina el conjunt d'aquestes possibilitats fabuladores al voltant de Pujols és el mateix que inunda la coneguda lliga dels homes extraordinaris. Sí. En totes dues obres, els autors recuperen personatges insígnia de la realitat o de la ficció per unir-los de forma fins llavors inèdita en espais coneguts o imaginaris vivint autèntiques odissees que sedueixen les ànimes d'aquells que encara creuen en el poder pur de les històries encantades. En efecte, ens trobem davant d'una reconquesta del record. Els lectors aquí esdevenim nadons que anhelem sadollar-nos de llet materna una altra vegada: analogia que explica perfectament aquest desig nostrat de perfecte retorn a l'úter de la innocència. Volem tornar a sentir la màgia de les contarelles quan aquestes no es preocupaven per voler sorprendre i sempre ser més i més i més del que eren. Quan érem petits volíem sentir la mateixa narració una vegada i una altra. No aspiràvem a la novetat, salvaguardàvem el temple indòmit de l'explicació sense funció, de la repetició antropofàgica, caníbal i sempiterna del viatge de l'heroi, l'única història que en realitat existeix i que es propaga a un ritme rebel. Aquest còmic il·lumina aquests senders, i ho fa amb un encantador humor naïf molt apropiat per a tothom. Així com amb una sèrie de picants notes de mala llet encriptada, la mateixa lògica que es pot aplicar a un programa inevitable com *The Simpsons*: una capa superficial perfecta per als infants, una profunditat de camp que funciona per als adults. I, a més a més, al final trobem unes notes molt il·lustratives que són ideals per convertir l'obra en un sensacional material escolar, acadèmic o investigatiu, amb molt suculentas informacions addicionals i amb un convit que no podem fer callar de cap manera.

El volum comença, en efecte, amb una reivindicació que no està gens ni mica desencaminada. Al contrari, crec que ha de ser un crit d'atac per començar a treballar en aquest sentit i en aquesta direcció que apunten Sebastià Roig i Toni Benages i Gallard. Aquesta

proclama demana, explícitament, que els catalans creadors anem més enllà de les categories històriques, barreres simbòliques que moltes vegades ens impedeixen manipular/treballar materials base que formen part del nostre llegat intel·lectual. Si, per exemple, als Estats Units poden convertir, sense cap tipus de vergonya, una figura emblemàtica com el president Abraham Lincoln en un caçador de vampirs al més pur estil Van Helsing, per què no podem fer que el nostrat Doctor Darder sigui una espècie de científic boig que vol caçar les mítiques dones d'aigua conegudes com a aloges i que viuen al llac de Banyoles? Simplement fem-ho. Amb respecte i professionalitat i diversió, sí, però fem-ho per ampliar els camins de la imaginació i de la fantasia, per alimentar aquesta voluntat atàvica nostra d'inventar i de reinventar.

Als Estats Units no és casual que es duuguin a terme operacions d'aquest estil. Ni tampoc és gens ni mica coincidència que avui en dia els súper guerrers de les factories Marvel o DC envaeixin sense misericòrdia les pantalles de cinema. Han travessat el paper per tal de conquerir nous mitjans encara més massius com el del setè art. Estratègicament és quelcom que demostra la seva intel·ligència furibunda per tal d'aprofitar universos caracteritzats per un hàlit d'expansionisme radical, fet que arriba en una època també ultramilitaritzada de la seva societat, com podem comprovar cada dia als mitjans de comunicació. Aquests processos que neixen per engendrar llegendes vivents, llegendes possibles per al subconscient de la

ciutadania, obeeixen a una necessitat imperiosa: la de configurar una mitologia pròpia, autèntica, genuïna, on poder refugiar la mitomania que caracteritza els éssers humans, sempre a la recerca d'ídols. Els Estats Units són un país nou, no com Europa, que ha viscut múltiples èpoques d'esplendor i les seves posteriors temporades d'inevitable decadència. Per això des dels Estats Units estan encara creant el seu llegat, definint els seus herois i els seus fets èpics. Perquè són un país nou i en tenen necessitat latent. I ara, precisament, estem en un instant en què crear passions o herois a Europa és quelcom fins i tot immoral perquè vivim l'era del cinisme, l'era líquida, en què res és estable ni permanent ni totèmic. Allà mantenen l'esperança quan aquí sembla que tot està acabat.

Doncs només per combatre aquesta manca d'entusiasme generalitzat ja té valor aquest llibre magnífic de *Les extraordinàries aventures de Francesc Pujols*, perquè aquestes meravelloses pàgines ens tornen a regalar la capacitat de delitar-nos, però sobretot la capacitat d'impactar-nos i d'emocionar-nos amb l'essència mateixa que configuren els somnis. L'únic defecte que li podem trobar és que es fa curt: volem més aventures de Francesc Pujols! Volem més aventura, detectivisme, *thriller* sobrenatural, erotisme pristi, sensació de retorn a una nostàlgica antigor agomboladora.

I és que llegir aquesta obra reconforta, acompanya i sublima els nostres deliris pornogràfics i antroponarratològics. Desig de mites i d'herois i d'heroïnes i d'ancestres reivindicats. És un triomf que fa flipar. Tota una victòria inqüestionable que fa que regalimem de gust, l'antic gust de les rondalles a la vora del foc, dels mites, dels contes pulp i de les novel·les de quiosc. Una delícia autèntica com poques vegades d'aquest nivell hem pogut sentir darrerament.

La següent ressenya es pot trobar a El Biblionauta (<http://elbiblionauta.com/ca/2015/11/06/les-extraordinaries-aventures-de-francesc-pujols-2015-sebastia-roig-i-toni-benages/>):

No ens enganyem. El filòsof Francesc Pujols és més conegut avui dia per la seva cèlebre frase sobre el futur dels catalans (una autèntica astracanada), que no pas per la seva filosofia hiparxiològica. Personatge excèntric i d'idees discutides pels acadèmics, admirat (com no) per Salvador Dalí precisament a causa de la seva excentricitat (li dedicà l'escultura que presideix l'entrada al seu museu a Figueres) i avui en vies de reivindicació, Francesc Pujols es prestava perfectament al procés de pulpificació a què l'han sotmès Sebastià Roig i Toni Benages en aquesta obra extraordinària, fresca, brillant. Mestra. Efectivament, aquestes 96 pàgines són del millor que s'ha fet en gènere fantàstic aquest any que es clou a casa nostra. I això no desmereix gens la resta, al contrari. En un any ple de peces valuoses, aquestes *Extraordinàries aventures de Francesc Pujols* són una cirereta perfecta.

Des de la pròpia coberta (amb aquest títol que ens transporta a l'univers de *Les aventures extraordinàries d'en Massagran* i amb el traç del dibuix, de ressonàncies inequívocament *tintinesques*), els autors d'aquesta novel·la gràfica ens insereixen de ple en el terreny de l'aventura fantàstica. Per si n'hi havia cap dubte, la Introducció de Sebastià Roig deixa molt clars els pressupòsits del volum. Títulat "*La hiparxiologia no és una pomada per al cul*", Roig s'esplaia explicant-nos, amb la seva acostumada prosa hilarant, l'origen d'aquest còmic, a les pàgines de la *pulpcació* "*La Cripta*", on dibuixava Toni Benages. Són pàgines que cal llegir, ja que l'edició, cuidada fins a l'últim detall, s'ho mereix. Cal fer una menció especial, arribats aquí, a la tasca dels editors de Males Herbes, sempre arriscant i sempre encertant.

El volum es divideix en cinc parts. Cinc historietes protagonitzades per Francesc Pujols, el qual, més que un filòsof a l'ús, sembla més aviat un detectiu del paranormal. I a cada aventura s'envolta d'una autèntica tropa de *freaks*. Precisament la primera peripècia, que transcorre a Barcelona el 1912 i porta per títol "*L'esperit de l'art modern*", té com a teló de fons el tema de l'espiritisme. Roig i

Benages introdueixen personatges històrics com Pichot, Josep Dalmau, l'espiritista empordanesa Marguerida Calafell o Antoni Gaudí, que actuen com a *partenaires* del protagonista, que ha d'enfrontar-se ni més ni menys que al fantasma del pintor Carles Casagemas, mort tràgicament a París, en engegar-se un tret quan va ser rebutjat per la seva amant, Germaine. En paral·lel a l'entreteniment, els autors ens ofereixen un retrat viu i pintoresc de la Barcelona de principis de segle (la Rambla, els Quatre Gats, el barri xino, etc.).

La segona peripècia transcorre a Banyoles, l'any 1919. Títolada "*El gabinet del doctor Darder*" està protagonitzada pel cèlebre naturalista / ictiòleg / taxidermista i antic director del zoo de Barcelona, Francesc Darder. Darder, en el moment que ens situa la historieta, viu retirat a Banyoles, on prossegueix els seus estudis biològics. Tot un doctor Moreau de casa nostra, vaja. Si en l'anterior història eren els fantasmes, aquí els ens paranormals són les aloges o dones d'aigua que, evidentment, habiten el llac banyolí. Tota una prova de fe per als esperits racionals com Pujols!

"*Escombres entre ombres*" és, juntament amb l'anterior, una de les històries que m'ha semblat més aconseguida, des de tots els punts de vista. El tema a tractar en aquest cas és el de les bruixes i, l'escenari, com no podia ser cap altre, és Llers, vila d'ancestral tradició bruixeril. De fet, l'acompanyant d'honor de Pujols en aquesta aventura extraordinària no és cap altre que Carles Fages de Climent, l'autor precisament del poema "*Les bruixes de Llers*" (1924), il·lustrat ni més ni menys que per Salvador Dalí. Tot molt empordanès. Tot molt entramuntanat. No és l'únic element folklòric d'aquestes contrades. Situat també en el folklore local, Roig/Benages ens ofereixen una estel·lar aparició del nostre particular Nosferatu, aquell comte Estruc que sembla haver trobat nova vida entre els nostres narradors locals recents (vegeu "*Llers, 1939*" d'Enric Bassegoda al recull *Catalunya mítica*). La prosa sorneguera de Roig, però, no s'accontenta amb una recreació típica del mite, sinó que li dóna un tomb rocambolesc i meravellós: per acabar amb el masclisme dels llersencs es produeix el naixement d'una amenaça molt pitjor que la bruixeria: el sufragisme!

Els 2 últims aplecs (cronològicament els que es van escriure primer, com s'explica a la Introducció), són els més curts. I potser també els més fluïxos. "*Les irreals omegues*" es situa a Martorell, l'any 1923. Com no podia ser d'una altra manera amb aquest títol, qui acompanya Pujols en aquest cas serà el pastisser-poeta J.V. Foix. A partir del conte "*Com va caure la Marta Clarissa*" (1919), de Joan Santamaria, els autors ens apropen al corrent del futurisme: cotxes, màquines tronadores i dones psicodèliques que pateixen accidents d'aviació. La darrera historieta és "*Quan cau, cau*", i té lloc de nou a Barcelona, l'any 1930. Pel que es

veu, a la ciutat comtal estan tenint lloc tot un seguit de successos estranys, tots relacionats amb les ones de ràdio, i només el nostre detectiu sumpèctic pot desentrellar què ocorre, grimpant i barallant-se pels teulats barcelonins com un autèntic Indiana Jones de la filosofia paranormal.

Acaba el llibre amb unes “Notes extraordinàries d'uns dies desventurats”. Són una sèrie d'anotacions sobre aspectes inspiradors, deutes, context històric, etc. En definitiva, un llibre que emana la meravellosa desmesura (però ben mesurada, alhora) que caracteritza la narrativa de Sebastià Roig, novel·lista, assagista i referent indiscutible del fantàstic de casa nostra, molt ben acompanyada aquesta vegada pels dibuixos magnífics, clars, precisos de Benages, que encaixen com un guant. Un connubi molt ben avingut, el de Roig i Benages, que promet moltes més estones entretingudíssimes amb altres casos de Francesc Pujols que sens dubte estan esperant per ésser escrits. És d'esperar que el públic els sàpiga reconèixer la qualitat de l'obra i que Males Herbes els segueixi fent confiança. Roig, Benages i Francesc Pujols s'ho han ben guanyat.

Podeu consultar més ressenyes sobre aquesta obra als següents enllaços:

El Pájaro Burlón: <http://elpajaroburlon.com/comics-otros/francescpujols/>

Fantastik: <http://fantastik.qdony.net/?p=1827>

Diari de Girona: <http://www.diaridegirona.cat/cultura/2015/11/05/comic-converteix-filosof-francesc-pujols/751508.html>

Mon.cat: http://www.mon.cat/cat/notices/2015/11/francesc_pujols_heroi_pop_del_seggle_xxi_153007.php

Ara.cat: http://www.ara.cat/comarquesgironines/Francesc-Pujols-filosof-detectiu_0_1458454142.html

Gimnàstica sumpèctica i el que vulgue

Josep Lambles

Les extraordinàries aventures de Francesc Pujol és un còmic hiparxiològic que matarà de riure. En Josep Lambles en xerra amb el seu guionista, Sebastià Roig (Time Out Barcelona #388, pàg. 52, disponible a Tecla Sala).

Tot va començar a les pàgines de *La cripta*, un fanzín badaloní que impulsava Toni Benages, mescla de terror i ciència-ficció, al més pur estil barbut del gran Alan Moore. Així ho explica Sebastià Roig, un figuerenc bencarat que l'any 2005 va coescriure la brillant novel·la *Mugrons de titani* amb el mestre Salvador Macip, només superable per títols encara més simfònics com *El cogombre sideral*, que gràcies a la seva essència avinagrada

ens va fer creure que hi havia vida a Mart. “Això és el pulp”, diu.

L'any 2011 es commemorava el cinquantenari de la mort de Francesc Pujols, il·lustre *bon vivant* català, inventor de conceptes com la hiparxiologia, que sota la seva disfressa de terme de laboratori no significa gaire cosa més que no fotre brot. “Creia que la filosofia es produeix en bati”, explica Roig.

L'amic Benages li havia encarregat que li escrigués deu pàgines de guió de còmic per al fanzín de Badalona, i va trobar que l'efemèride li brindava una oportunitat d'or. “Vaig decidir que convertiria Francesc Pujols en un detectiu heroic, i amb un gran domini de la gimnàstica sumpèctica”, engalta.

I ara és quan hem de parlar de les aloges, els aquelarres i els esperits. *Les extraordinàries aventures de Francesc Pujols* està a mig camí entre l'afer de la mòmia peruana que vivia Tintín a *Les 7 boles de cristall* i els licantrops plistocènics de les investigacions d'Adèle Blan-Sec de Jacques Tardi, tota una eminència de la vinyeta francesa contemporània. “Igual que Lovecraft va convertir Providence en un escenari ideal, jo he volgut explorar els misteris i creences d'aquí”, apunta Roig.

Aquest és un cas fenomenològic. I també hilarant. Entre els secundaris de més èxit hi ha el fantasma del pintor Carles Casagemas, que es va disparar un tret al cap per un desamor, i que ara torna del món dels morts per retrobar la seva enyorada Germaine –i fer-li una llepada a la figa que acaba amb una deconstrucció cubista-. O el poeta Foix, volant en una avioneta a la recerca de les irrealis omegues. “Hi ha un procés de documentació de l'època molt escrupolós, i això és el que ho fa tan graciós”.

Però, a banda del retrat de societat, d'aquella burgesia que es movia per la Barcelona d'avantguarda, entre l'Ateneu i les proximitats del barri xino, esguardada pel cartell inequívoc de Xocolates Juncosa, aquí hi ha molta fantasia pop. “Què millor que un filòsof per acostar-se a la ciència especulativa!”, exclama Roig.

Toparem amb bruixes, els ectoplasmes de ca la Margarida Calafell i els àlies amb qui A. M. Low volia contactar per ràdio. I humor. Humor exquisit, del més intel·ligent.

La següent entrevista al Toni Benages l'ha realitzat el nostre company, Jordi Puig (<https://jordipuig.wordpress.com/>):

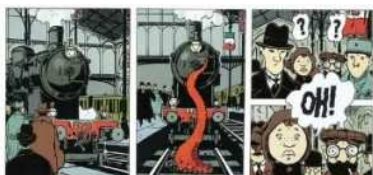
En primer lloc, i tenint en compte que ja aneu per la segona edició, la primera pregunta és obligada: teniu previstes més aventures de l'inefable filòsof? En cas afirmatiu, teniu alguna idea per una aventura més llarga, en format àlbum franco-belga, per exemple? I, allargant encara una mica més la pregunta, Francesc Pujols és el fil conductor de totes les històries, però gairebé no sabem res d'ell. Està prevista alguna història on se'ns expliqui més de la seva vida i miracles?

La veritat és que sí, quan vam fer la primera presentació del còmic ja ens van fer aquesta pregunta i ha seguit apareixent en tots els actes que hem muntat, per tant el públic mana, he, he! La veritat és que el personatge i l'època ens agrada molt, tant al Sebastià com a mi. El Sebastià ja està treballant en el nou àlbum i el que us puc avançar és que serà una única història llarga, d'unes noranta pàgines, on a més d'en Francesc retrobarem algun personatge de les extraordinàries aventures i n'afegirem un bon grapat de nous.

A totes les històries hi bolques molts referents cinematogràfics, com per exemple el Nosferatu d'*Escombres entre ombres* (per cert, impagable el moment en que beu garnatxa de Roses) o la criatura de la llacuna negra a *El gabinet del doctor Darder*. També m'ha semblat veure en una vinyeta el cartell de *Vértigo* de Hitchcock (obra de Saul Bass) o els crits de les dones d'aigua, que juraria remeten als umpa-lumpas de Willy Wonka. A l'hora de dibuixar tots aquests referents, és idea teva o ho parreu abans amb el guionista? Igualment, a l'hora de crear una història, cadascú fa la seva part per separat o us ho parreu abans o durant el procés per dissenyar-ne plegats les directrius generals?

Aquestes concretament són idees del Sebastià; el guió és molt detallat però em deixa completa llibertat en l'adaptació.

Quins són els teus referents (tan guionistes com dibuixants) en el panorama del còmic? I els teus referents literaris?

Bufa! Des de Franquin fins Morrison passant per Moebius (Giraud), Corben, Crumb o Pellejero, amb qui he treballat entintant el seu darrer àlbum, més de 170 pàgines, això marca; en resum sóc un devorador de còmics.

En la literatura, des de Stevenson a Lloret (aventura, ciència-ficció i novel·la negra), i evidentment Sebastià Roig. Aquesta setmana he gaudit com un boig una novel·leta pulp collonuda de Dani Ausente que és diu "*Mataré a vuestros muertos*".

Podries citar-nos tres còmics que creus que tothom hauria de tenir a la seva biblioteca personal?

Les joies de la Castafiore (Hergé), *Les extraordinàries aventures d'Adèle Blanc-Sec* (Malet - Tardi) i *El garatge Hermètic* (Moebius). Si m'ho preguntes demà te'n dic tres de diferents, avui els ha tocat als franco-belgues)

Males Herbes és una editorial independent que s'ocupa de cobrir el buit editorial de la literatura fantàstica, original o traduïda, en català (i bravo per ells), però mai fins ara havien publicat un còmic. Com se us va acudir anar-los a veure? Va costar molt convèncer-los?

Doncs el Sebastià els coneixia d'una col·laboració anterior i vam provar sort, els hi va encantar i vam descobrir que eren uns grans fans del còmic, això ens va animar i tranquil·litzar.

Fins a quin punt t'ha permès el còmic jugar amb l'estil de dibuix? Ho dic perquè en una història dibuixes als pintors catalans a la manera modernista, en una altra fas un quadre cubista i també encapçales un capítol amb un clar homenatge a Moebius.

M'encanten aquests jocs, gaudeixo molt introduint homenatges o adaptant el meu estil a altres estils o corrents intentant de no perdre l'essència de cap del dos.

L'ambientació històrica està molt ben aconseguida. Com t'has documentat per buscar fotografies de l'època sobre la decoració i el vestuari? Només per internet?

Sí, sobretot per internet, és una joia! També he tirat de la meva col·lecció particular (sumada a la de mons pares) tant de còmic com de llibres de fotografies. Per exemple, una història de la roba al llarg del temps que té mon pare i és una meravella.

Una pregunta una mica punyetera. Al començament de *L'esperit de l'art modern*, mostres una salutació entre dues persones amb un pla zenital. L'he trobat inusual per l'escena de què es tracta. Hi ha alguna raó en especial per haver escollit aquest tipus de pla i no cap altre per a la vinyeta?

El Sebastià em recomanava un picat, però no pas un zenital! En una pàgina on no hi ha pràcticament acció el vaig trobar curiós, i al mateix temps, modern, avantguardista, he, he!

Crec que la història més ben aconseguida és la de les bruixes de Llers, que també és el nom d'un poemari ben nostrat. Teniu prevista alguna

presentació del llibre en aquest poble de passat tan esotèric?

Això és més cosa del editors, però que jo sàpiga no.

I per últim, citant la profecia de Pujols, que diu que algun dia els catalans ho tindrem tot pagat... El Sebastià i tu ho teniu ara tot pagat en el món del còmic (al menys, l'entrada gratis al saló del còmic o una copa de moscatell en alguna associació francmaçònica)?

La primera ja fa tems que la tinc pagada i la segona... Em vindria molt de gust aquesta copa. ;)

Moltíssimes gràcies, Toni!

Moltes gràcies a vosaltres i repassa el text, que entre la meva dislèxia i un corrector boig que tinc al mail, pot sortir de tot.

- **Dani:** C Wil. Wild, Nicolas. *Así calló Zaratustra*. Dibbuchs, 2013.
- **David:** C Her. Hermann. *Jeremiah integral*. Planeta DeAgostini, 2012.
- **Joan:** C Rus. Russell, P. Craig. *El llibre del cementiri #1*. Estrella Polar, 2014.
- **Jordi:** C Lei. Chaykin, Howard + Mignola, Mike. *Fafhrd y el ratonero gris (4 vol)*. Planeta DeAgostini, 1991.
- **Jose:** C Tsu. Tsuge, Yoshiharu. *El hombre sin talento*. Gallo Nero, 2015.
- **Silvia:** C Asa. Asano, Inio. *La chica a la orilla del mar (2 vol.)*. Milky Way, 2013.

Títol: *Así calló Zaratustra*.
Autor: Nicolas Wild
Dibbuchs, 2013.

El dibujo de Wild destaca por la precisión en la recreación de los ambientes liberales de Irán o de los viejos vestigios arqueológicos en el desierto.

Su toque art déco acaba convirtiendo el relato (inspirado en la historia real de Kasa Vadarafi) en una estupenda fábula sobre el poder de los mitos en el discurrir del presente. "Debo hundirme en el ocaso como el sol para iluminar a la gente de abajo", que diría Zaratustra.

David Chic

<http://www.xn--vietario-e3a.com/?p=7460>

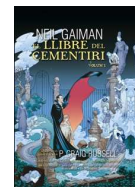
Títol: *Jeremiah integral*.
Autor: Hermann
Planeta DeAgostini, 2012.

Un exigente y autocrítico Hermann ya muestra las características principales de su estilo con historias imaginativas que dentro de una estructura de género buscan la implicación del lector evitando la linealidad del desarrollo y reflejar todos los detalles de la historia. *Jeremiah* es una obra ecléctica que nace en principio como una obra de ciencia ficción de anticipación, localizada en unos Estados Unidos asolados tras un enfrentamiento atómico provocado por conflictos raciales, que se encauza por los senderos del Western, que Hermann aprendió al lado de Greg en "Comanche".

<http://electorimpaciente.blogspot.com.es/2012/02/jeremiah-integral-1-de-hermann-huppen.html>

Títol: *El llibre del cementiri #1*.
Autor: P. Craig Russell
(adaptació de la novel·la de Neil Gaiman).
Estrella Polar, 2014.

Como responsable de adaptar el relato original de Gaiman, Russell demuestra dos cosas: tener una gran habilidad para adaptar relatos en prosa al lenguaje del cómic y conocer y disfrutar del trabajo del guionista inglés. Todo ello se refleja en una adaptación fiel del libro original, respetuosa en todo momento con la prosa de Gaiman y con una traslación a imágenes que captura toda la esencia fantástica y sobrenatural que el escritor inglés infundió en las páginas de su novela.

Alejandro Ugartondo

<http://www.zonanegativa.com/el-libro-del-cementerio-primer-volumen/>

Títol: *Fafhrd y el ratonero gris (4 vol.)*
Guió: Howard Chaykin
(adaptació d'una obra de Fritz Leiber).
Dibuix: Mike Mignola
Planeta DeAgostini, 1991.

Técnicamente nos encontramos con un cómic magnífico, con un corte y diseño muy parecido a *Hellboy* y, por tanto, es casi imposible reseñar esta obra sin compararla con el depurado estilo que tiene Mignola en la actualidad. Da la impresión de que, pese a ser también un dibujante de renombre, Chaykin se centra exclusivamente en los diálogos, mientras que en Mignola recae la mayoría del trabajo relativo al dibujo, ofreciendo sus típicos encuadres, diseños de viñeta horizontales y sus característicos paisajes.

Miguel López

<http://www.zonanegativa.com/fafhrd-y-el-ratonero-gris/>

Título: *El hombre sin talento*.
Autor: Yoshiharu Tsuge
Gallo Nero, 2015.

Tsuge, en realidad sí tiene talento.

Domina el lenguaje de un modo profundo, comprende sus mecanismos y emplea recursos estandarizados del manga para describir con el dibujo sin subrayados, sin salidas de tono, rechazando o moderando concienzudamente aquellas herramientas que Osamu Tezuka, el padre que la generación de Tsuge tuvo que matar, fijó para el manga juvenil de aventuras.

Gerardo Vilches

<http://www.entrecomics.com/?p=108954>

Título: *La chica a la orilla del mar (2 vol.)*
Autor: Inio Asano.
Milky Way, 2013.

La acción es de una belleza absoluta. Quiero decir, que si alguien necesitara una idea de belleza para dar razón al resto de cosas bellas, esta obra sería una buena forma de empezar a construirla. Qué es bello y qué no lo es es algo discernible, pero a veces, la peor de las situaciones encierra en sí una parte de esa belleza. Inio Asano consigue rodear a su obra de un aura de belleza irresistible, con unos trazos y unos paisajes en sus viñetas dignos de uno de los mayores artistas japoneses del momento.

Barcenas

<http://www.deculture.es/2014/02/resena-la-chica-la-orilla-del-mar/>

La ACDCómic publica sus esenciales para el segundo semestre del 2015

<http://www.acdcomic.es/esenciales2015/>

ESENCIALES 2015

Los Esenciales 2015 son una serie de lecturas escogidas colectivamente por los miembros de la Asociación de Críticos y Divulgadores de Cómic de España entre todos los cómics editados en nuestro país durante el año. Por razones prácticas realizamos dos votaciones distintas cada año, en las que se escogen los cómics más destacados de cada semestre.

Esta selección tiene como objetivo llamar la atención sobre una serie de obras que creemos especialmente destacables y estimular la curiosidad por propuestas de diferentes estilos. Nuestro objetivo es que la presente selección sea una herramienta y punto de partida para descubrir y comentar una serie de obras particularmente notables.

ESENCIALES JULIO-DICIEMBRE 2015

¡García! #1
de Santiago García y
Luis Bustos
(Astiberri)

Aquí
de Richard McGuire
(Salamandra)

Batgirl: La chica
murciélago de
Burnside
de Cameron Stewart,
Brenden Fletcher y
Babs Tarr (ECC)

Buenas noches
Punpun
de Inio Asano
(Norma)

Corto Maltés: Bajo el
sol de medianoche
de Juan Díaz Canales
y Rubén Pellejero
(Norma)

Cruzando el bosque
de Emily Carroll
(Sapristi)

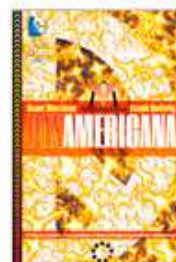
El artefacto perverso
de Felipe Hernández
Cava y Federico del
Barrio (ECC)

El fantasma de Gaudí
de El Torres y Juan
Alonso Iglesias
(Dibbuku)

El hombre sin talento
de Yoshiharu Tsuge
(Gallo Nero)

El Multiverso: Pax
Americana
de Grant Morrison y
Frank Quitely (ECC)

El mundo a tus pies
de Nadar
(Astiberri)

Jupiter's Legacy
de Mark Millar y Frank
Quitely
(Panini)

La casa
de Paco Roca
(Astiberri)

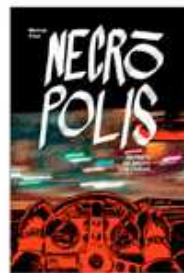
La casa: Crónica de
una conquista
de Daniel Torres
(Norma)

Ladronzuela
de Michael Cho
(La Cúpula)

Martín Berasategui y
David de Jorge
(Debate)

Necrópolis
de Marcos Prior
(Astiberri)

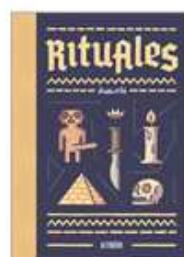
Otoño
de Jon McNaught
(Impedimenta)

Pablo y Jane en la
dimensión de los
monstruos de José
Domingo (Astiberri)

Peepshow
de Joe Matt
(Fulgencio Pimentel)

Rituales
de Álvaro Ortiz
(Astiberri)

Sangre americana
de Benjamin Marra
(Autsaider)

Sunny
de Taiyō Matsumoto
(ECC)

The Lonesome go
de Tim Lane
(Sapristi)

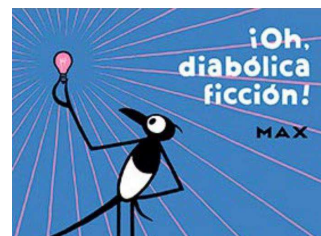
Un océano de amor
de Lupano y
Panaccione
(Reservoir Books)

Ja teniu disponible el número 43 del butlletí *Còmic Tecla*, la nostra publicació sobre el món del còmic:

Aquest número inclou les seccions de microressenyes i "Joyas de la Tecla" a càrrec de Jaume Vilarrubí, les novetats recomanades a càrrec de David Cuadrado i les següents ressenyes del nostre equip de col·laboradors:

Butifarra! El còmic dels barris (1975-1987), Cráneo de azúcar, Ciencia oscura vol. 1: cómo caer eternamente, Corto Maltés: bajo el sol de medianoche, Los sucesos de la noche vol. 1, L'amour (el amor sin amor), ¡Oh diabólica ficción!, Oxitocinas i Soufflé.

Còmic Tecla #43: <http://www.l-h.cat/gdocs/d2816406.pdf>

34 Saló Internacional del Còmic de Barcelona

Presentació (<http://ficomix.com/noticies.cfm/id/16368/cat/el-34-salo-internacional-comic-barcelona-escalfa-motors-.htm>):

El passat 11 de febrer, la Sala Huguet del Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) va ser l'escenari de la presentació del **34 Saló Internacional del Còmic de Barcelona**, organitzat per FICOMIC, que tindrà lloc **del dijous 5 al diumenge 8 de maig** a Fira Barcelona Montjuïc. Els assistents a l'acte van poder descobrir en primícia el cartell del Saló de la mà del seu propi autor, **Francisco Ibáñez**, qui tindrà una notable presència en aquesta edició amb una gran mostra monogràfica dedicada al seu 80 aniversari.

L'acte va comptar també amb la presència del director del Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC), Pepe Serra; el president de FICOMIC, Patrici Tixis; i el director de continguts del Saló del Còmic, Antoni Guiral.

Pepe Serra va ser l'encarregat d'iniciar l'acte de presentació remarcant la col·laboració del MNAC i el Saló. El Museu col·labora en l'exposició **Las Meninas** de Santiago García y Javier Olivares que es podrà veure al Saló. A partir del 6 de maig, el MNAC acollirà una mostra dedicada a l'obra d'aquests autors. **Amb l'entrada del Saló del Còmic es podrà accedir gratuïtament al MNAC del 6 de maig al 6 de juny.**

L'exposició principal serà **Vinyetes sobre rodes**, dedicada a la presència de cotxes, motos i bicicletes al còmic. El Palau 1 albergarà aquesta excepcional mostra que no només comptarà amb uns 200 originals de còmics de tot el món, sinó que exposarà vehicles reals que han tingut relació amb la història. El Saló també acollirà

l'exposició **Las Meninas**, de Santiago García i Javier Olivares, guanyadora del premi a la Millor Obra d'Autor Espanyol de la passada edició. Una mostra emmarcada en un acord amb el Museu Nacional d'Art de Catalunya, el qual, al mateix temps, acollirà una exhibició de l'obra conjunta dels autors. **Enrique S. Abulí, Gran Premi del Saló, Miki Montlló, Autor Revelació, i Thermozero Còmics, Millor Fanzine**, són altres del guanyadors del 2015 que també tindran mostres dedicades en l'edició d'enguany. Antoni Guiral ha remarcat l'organització de l'exposició dels 80 anys de Francisco Ibáñez, amb més de 100 originals, i un **homenatge a la trajectòria de Luis Bermejo**, dibuixant de series com *Apache* o *El Capitán Trueno*.

La llista inicial d'autors que han confirmat la seva participació inclou noms com **Cyril Pedrosa**, qui, amb *Portugal*, va obtenir el guardó a la Millor Obra Estrangera al 31 Saló Internacional del Còmic de Barcelona. A més, **Mathilde Domecq** presentarà l'últim volum de la trilogia de còmic juvenil *Paula Crusoe*, mentre que **Pierre Alary**, assistirà al Saló del Còmic amb *Silas Corey 2. El testamento Zarkoff*. Per la seva banda, la parella formada per **Teresa Radice** i **Stefano Turconi**, acostaran als visitants del certamen la seva primera obra editada a Espanya *El Puerto Prohibido*. El 34 Saló Internacional del Còmic de Barcelona inclourà diverses activitats de caràcter pedagògic, destinades tant a professors com a alumnes, com el concurs de còmic realitzat amb la col·laboració del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, que porta per títol *Historietes sobre rodes*, centrat en els valors d'una conducció responsable.

Una edició més, s'atorgaran els premis anuals del Saló, els quals compten amb una dotació econòmica global de 22.500 euros, en una cerimònia que tindrà lloc el divendres 6 de maig. El caràcter lúdic del certamen es mostrarà a través de dos concursos de Cosplay: un dedicat a superherois, que se celebrarà el dissabte 7 de maig, i un altre centrat en els videojocs, el diumenge dia 8.

La venda anticipada d'entrades s'iniciarà l'1 de març directament a través de www.ficom.com.

Les superheroïnes protagonitzen una exposició del Saló del Còmic de Barcelona (<http://ficomic.com/noticies.cfm/id/16371/cat/les-superheroïnes-protagonitzen-exposicio-salo-comic-barcelona.htm>):

La dona com a personatge amb poders extraordinaris té un llarg recorregut en la història dels còmics de superherois. El 34 Saló Internacional del Còmic de Barcelona produirà l'exposició *Elles tenen súper poders*, amb l'objectiu de mostrar el paper protagonista que han tingut i tenen les superheroïnes.

Entre els autors presents a l'exposició hi ha noms de dibuixants nord-americans com John Buscema, John Byrne, Amanda Conner, George Pérez, Frank Miller o Bill Sienkiewicz. Així mateix, gaudirem d'originals de dibuixants espanyols com Daniel Acuña, Ramón Bachs, Natacha Bustos, Fernando Dagnino, Rafa Fonteriz, Andrés Guinaldo, David López, Álvaro Martínez, Francis Portela, Javier Rodríguez, Jesús Saiz, Daniel Sampere o Juan Santacruz.

Frank Miller convidat al Saló del Còmic de Barcelona (<http://ficomic.com/noticies.cfm/id/16375/cat/frank-miller-dels-autors-mes-importants-comic-mundial-convidat-salo-comic-barcelona.htm>):

El 34 Saló Internacional del Còmic de Barcelona serà una de les edicions més recordades per tots els assistents. No només pel rècord d'espai ocupat i activitats presentades, sinó també pel renom dels seus convidats. Als noms ja anunciats se sumará el de Frank Miller. El veterà autor, un dels autors més importants de la història del còmic, acudirà al Saló del Còmic de Barcelona com a convidat d'honor, gràcies a la col·laboració d'ECC Ediciones amb FICOMIC.

El Saló rendeix homenatge a Luís Bermejo (<http://ficomic.com/noticies.cfm/id/16342/cat/el-34-salo-internacional-comic-barcelona-rendeix-homenatge-luis-bermejo.htm>):

Luis Bermejo, que ha estat un dels grans de la història de la nostra historieta, va morir el passat mes de desembre. Excel·lent dibuixant de traç ferm i molt personal, amb una excel·lent posada en escena, va dibuixar col·leccions com *Aventuras del FBI*, *Apache* o *El Capitán Trueno*, sèries com *Orka* o *Diario de Arena* o llibres com *El Señor de los Anillos*, *El sueño eterno* o *Magallanes y Elcano. El océano sin fin*. Així mateix, va il·lustrar milers de pàgines de còmics que van ser publicades directament en mercats com el britànic, l'alemany o el nord-americà.

La seva fitxa a Tebeosfera: http://www.tebeosfera.com/autores/l_bermejo.html.

Kap guanya el Premi Press Cartoon Europe al millor dibuix

Via Comicat (<http://www.comicat.cat/2016/02/kap-quanya-el-premi-press-cartoon.html>):

Jaume Capdevila, Kap, amb vint anys de carrera intensa com a humorista gràfic, acaba d'obtenir el premi Press Cartoon Europe. El PCE és una de les entitats més prestigioses d'Europa en l'àmbit del dibuix d'humor i premia els millors dibuixos de premsa publicats a la premsa europea.

El guardó l'ha obtingut amb una vinyeta publicada al diari *La Vanguardia* el passat 3 de novembre, en relació a l'entrada de refugiats sirians a Europa.

Propera trobada del club de lectura:

Dimarts, 5 d'abril – 19:30
Les extraordinàries aventures de Francesc Pujols,
de Sebastià Roig i Toni Benages

**Assistiran
els autors**

**Diputació
Barcelona**

*Xarxa de Biblioteques
Municipals*